

תלמודו בידו

דף יג עמוד א

- א] האם מסככים בשווצרי, בהיזמי והיגי, ומדוע ?**
- ב] גזע הדקל שיוצאים ענפים רבים סביבו, האם הוא כשר לסכך ומדוע ?**
- ג] האם יצאים ידי חובת מרור ב"מרריתא דאגמא" אף שיש לו שם לווי ?**
- ד] כמה קלחים לוקחים לאגודת אזוב לצורך הזאת מי חטאת ?**

- א] שווצרי:** לרב יהודה מסככים בו, כיון שאינו מאכל אדם, ואינם מקבלים טומאה. לאביי אין מסככים בו, כיון שריחו רע וחוששים שמא יצא מן הסוכה. היזמי והיגי: לרב חנן מסככים בהם [והיינו מיני קוצים]. לאביי אין מסככים בהיגי, כיון שעליו נושרים ועלול לצאת מן הסוכה.
- ב] כשר לסכך.** ואין דינו כחבילה, כיון שלא נאגדו בידי אדם אלא כך דרך גידולו. ואפילו חזר וקשר את הענפים המתפצלים, מפני שאגד של דבר יחיד אינו אגד.
- ג] כשר למצות מרור.** וקשה במה חלוק מאזוב ולהזאת מי חטאת שאם יש לו שם לווי פסול: אביי: קודם מתן תורה למינים השונים של אזוב היה שמות לווי שונים, לכן כשנאמר אזוב סתם, הקפידה תורה במין שאין לו שם לווי. אך למיני המרור השונים לא היה שמות שונים בשעת מתן תורה. רבא: אינו נקרא מרריתא דאגמא מחמת שהוא מין שונה, אלא מפני שמצוי סמוך לאגם.
- ד] חכמים:** לכתחילה יקח שלשה. אך כשרה גם בשנים, שאף שנים נחשבים אגודה. ואם נפלו קלחים מן האגודה, כשרה. ואפילו נותר בה רק קלח אחד. ר' יוסי: בתחילת איגודו צריך שיהיו שלשה קלחים. אגד שלשה ונפל אחד, כשר. - צריך שבכל קלח יהיה גבעול אחד [והוא הקנה האמצעי שהורע בראשו]. - נשברו הגבעולים מחמת ריבוי ההזאות, כל שנותר משהו מכל גבעול כשרה.